

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **HOLISTAV s.r.o.,** se sídlem Herčíkova 246/1a, Brno – Královo Pole, zast. JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou se sídlem Rybníček 4, Brno, proti žalovanému: **Český úřad zeměměřický a katastrální,** se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8 - Kobylisy, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 24. 1. 2005, č. j. 7318/2004-1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) VEZ, s.r.o.,** se sídlem Jílová 123/16a, Brno - Štýřice, a **2) DOVER, spol. s r.o.,** se sídlem Újezdy 13, Brno, zast. JUDr. Janem Vokálem, advokátem se sídlem Bratislavská 12, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2010, č. j. 11 Ca 123/2009 - 120,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení ad 1) a ad 2) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze (dále

jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 24. 1. 2005, č. j. 7318/2004-1.

Citovaným rozhodnutím byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 29. 11. 2004, č. j. 1361/2004-14/R, kterým bylo postupem mimo odvolací řízení podle § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, změněno rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 21. 1. 2004, č. j. O-157/693/2003; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu Brno – město ze dne 14. 10. 2003, č. j. OR-291/2003, dle kterého: „*Nesouhlas MOJŽÍŠEK s. r. o. s neprovedením změny zápisu vlastnického práva k rozestavěné budově, postavené na pozemku parc. č. 3271/2 a zapsané na LV 2809 kat. úz. Bohunice ve vlastnictví VEZ, s. r. o. není oprávněný a proto předmětná rozestavěná budova zůstane v KN nadále zapsána ve vlastnictví VEZ, s. r. o.*“.

Tomuto rozhodnutí předcházel návrh stěžovatelky (původně společnosti MOJŽÍŠEK s. r. o., nyní společnosti HOLISTAV s. r. o.) na opravu chyby v katastrálním operátu, jenž byl vyřízen přípisem Katastrálního úřadu Brno – město ze dne 17. 7. 2003, Z-8548/2003, dle kterého zápis vlastnického práva pro VEZ, s. r. o. byl proveden v souladu s obsahem všech předložených listin, a proto se nejedná o chybu v katastru. S tímto závěrem stěžovatelka projevila nesouhlas, na který Katastrální úřad Brno - město v souladu s ustanovením § 8 odst. 5 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, reagoval vydáním právě shora citovaného rozhodnutí s tím, že nesouhlas stěžovatelky není oprávněný.

Změna uvedeného rozhodnutí Katastrálního úřadu Brno – město provedená na základě jeho přezkoumání mimo odvolací řízení přitom spočívala v tom, že: „*Nesouhlas obchodní společnosti MOJŽÍŠEK, s. r. o. IČ: 26 21 52 92 se zápisem vlastnického práva k rozestavěné budově bez čísla popisného se způsobem využití jiná stavba postavená na pozemku st. parc. č. 3271/2 v katastrálním území Bohunice pro obchodní společnost VEZ, s. r. o. IČ: 26 24 52 30 na základě stavebního povolení č. j. SÚ/4913/601/02 vydaného dne 13. 11. 2002 stavebním úřadem Úřadu městské části města Brna Brno – Bohunice je důvodný. Po právní moci tohoto rozhodnutí bude v katastru nemovitostí jako vlastník rozestavěné budovy bez čísla popisného se způsobem využití jiná stavba na pozemku st. parc. č. 3271/2 pro katastrální území Bohunice nadále evidována obchodní společnost VEZ, s. r. o. IČ 26 24 52 30. Jako nabývací titul k rozestavěné budově bez čísla popisného se způsobem využití jiná stavba postavená na pozemku st. parc. č. 3271/2 v katastrálním území Bohunice pro obchodní společnost VEZ, s. r. o. bude v katastru nemovitostí evidována smlouva o dílo č. 0007/02 ze dne 25. 7. 2002. Čestné prohlášení obchodní společnosti VEZ, s. r. o. ze dne 2. 4. 2003 a stavební povolení č. j. SÚ/4913/601/02 vydané dne 13. 11. 2002 stavebním úřadem Úřadu městské části města Brna Brno – Bohunice nebudou v katastru nemovitostí jako*

nabývací tituly k rozestavěné budově bez čísla popisného se způsobem využití jiná stavba postavená na pozemku st. parc. č. 3271/2 v katastrálním území Bohunice pro obchodní společnost VEZ, s. r. o. evidovány".

K této změně došlo z podnětu stěžovatelky, na jehož základě Český úřad zeměměřický a katastrální přezkoumal rozhodnutí Katastrálního úřadu Brno - město, potvrzené rozhodnutím Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně v rámci odvolacího řízení, přičemž podstatou provedené změny byla určitá korekce nabývacích titulů v souvislosti se zápisem vlastnického práva k uvedené rozestavěné budově pro společnost VEZ, s. r. o.; nicméně i poté zůstala jmenovaná společnost zapsaná v katastru nemovitostí jako původní vlastník dané budovy, kterou na základě kupní smlouvy ze dne 16. 12. 2004 prodala společnosti DOVER spol. s r.o. Ani v rámci řízení mimo odvolací řízení tak nedošlo ke stěžovatelkou požadované opravě chyby v katastrálním operátu v tom smyslu, že by namísto společnosti VEZ, s. r. o., resp. společnosti DOVER, spol. s r. o., byla jako vlastník předmětné budovy zapsána stěžovatelka. Proto proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 24. 1. 2005, č. j. 7318/2004-1, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí vydané v mimoodvolacím řízení, podala stěžovatelka žalobu.

Napadeným rozsudkem shledal městský soud podanou žalobu jako nedůvodnou a ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), ji zamítl.

Městský soud ve shodě se žalovaným vycházel z toho, že smlouva o dílo č. 0007/02 ze dne 25. 7. 2002 uzavřená mezi stěžovatelkou a společností VEZ, s. r. o. byla způsobilým a dostatečným podkladem pro provedení zápisu vlastnického práva společnosti VEZ, s. r. o. ke shora specifikované rozestavěné budově, jejíž vybudování bylo právě předmětem uvedené smlouvy o dílo uzavřené podle § 536 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Vznik vlastnického práva ke zhotovované věci upravuje citovaný obchodní zákoník v ustanovení § 542 odst. 1 a 2, jež jsou ustanoveními dispozitivními, což znamená, že účastníci smlouvy si mohou sjednat odlišný režim nabývání vlastnictví. Z ustanovení čl. VII. této smlouvy je přitom zcela zřejmé, že smluvní strany režim nabývání sjednaly tak, že vlastníkem díla a všech jeho částí i po dobu výstavby je objednatel, tj. VEZ, s. r. o., nikoli zhotovitel, kterým byla stěžovatelka.

Zápis předmětné rozestavěné budovy do katastru nemovitostí byl proveden na základě návrhu společnosti VEZ, s. r. o. ze dne 2. 4. 2003, opatřeného příslušnými přílohami a označeného jako „*návrh na vklad práva vlastnického do katastru nemovitostí*". Z ustanovení § 7 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zápisech"), však vyplývá, že práva k rozestavěným stavbám se do katastru nemovitostí zapisují záznamem. Proto pokud katastrální úřad obdržel od společnosti VEZ, s. r. o. návrh na vklad vlastnického práva k rozestavěné stavbě,

správně podle obsahu posoudil tento návrh jako žádost o provedení záznamu do katastru nemovitostí. Tomu koresponduje i obsah správního spisu, ze kterého vyplývá, že návrh společnosti VEZ, s. r. o. byl zapsán pod č. j. V-3432/03, přičemž pod tímto číslem jednacím je uvedeno, že šlo o mylný zápis a podaný návrh byl podle obsahu zapsán pod novým č. j. Z-5774/03.

Podle městského soudu nebyl na místě jiný, přísně formalistický postup katastrálního úřadu spočívající v tom, že společnost VEZ, s. r. o. měla být poučena a vyzvána k opravě svého návrhu. I kdyby se však městský soud postavil na stanovisko, že zvolený procesní postup katastrálního úřadu nebyl správný, nic by to na konečném závěru o nedůvodnosti žaloby neměnilo. Tento postup se totiž nemohl žádným způsobem dotknout práv nebo povinností stěžovatelky, neboť ta nepodala návrh na vklad vlastnického práva. O jejím návrhu tedy vůbec nebylo rozhodováno, a proto uvedeným postupem mohla být dotčena pouze společnost VEZ, s. r. o.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že ji podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., které rozvedla následujícím způsobem.

Podle názoru stěžovatelky byly městským soudem učiněny nesprávné právní závěry, jestliže nezohlednil pochybení Katastrálního úřadu Brno - město spočívající v samovolném překvalifikování podání předloženého společností VEZ, s. r. o. za účelem provedení zápisu vlastnického práva k rozestavěné budově do katastru nemovitostí. V posuzovaném případě bylo povinností katastrálního úřadu učinit takový úkon, kterým by poučil a vyzval společnost VEZ, s. r. o. k odstranění vad jejího podání. Tento postup nelze považovat za přísně formalistický, jedná se o běžný postup, bez jehož naplnění nelze považovat žádost či návrh za bezvadný tak, aby mohl být následně vyřízen provedením zápisu vlastnického práva formou záznamu.

Tímto pochybením ze strany katastrálního úřadu byla stěžovatelka poškozena ve svých právech, kdy ji v důsledku uvedeného zápisu rozestavěné stavby do katastru nemovitostí nezbylo, než podat žalobu na určení vlastnického práva vedenou u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 17 C 157/2003. V předmětném soudním řízení pak měla ztížené postavení a nemohla uplatnit veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti její žaloby, která byla zamítnuta (což bylo následně potvrzeno v odvolacím řízení vedeným Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 47 Co 14/2004).

Stěžovatelka považuje závěr ohledně postupu Katastrálního úřadu Brno - město za nesprávný s tím, že zápis rozestavěné budovy v katastru nemovitostí výrazně omezil její práva a povinnosti ve vztahu k této budově. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Osoba zúčastněná na řízení 2) – DOVER, spol. s r. o. – k předložené kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka opakuje svoji argumentaci, s níž nesouhlasí a plně se ztotožňuje s argumentací městského soudu, kterou považuje za přiléhavou a logickou. Pokud katastrální úřad vyhodnotil předložený návrh jako návrh na záznam oproti jeho názvu, jímž byl označen jako návrh na vklad, potom postupoval zcela bezesporu správně, když každý návrh se posuzuje podle svého obsahu. Nová stavba či rozestavěná stavba se nově do katastru nemovitostí zapisuje vždy záznamem – tedy katastrální úřad provedl na základě předložených listin záznam. Ohledně námitky týkající se poškození práv stěžovatelky v souvislosti s podanou určovací žalobou pak konstatovala, že stěžovatelka žádné konkrétní poškození neuvedla a ani uvést nemohla. Soud totiž v tomto případě zkoumal nabývací tituly, zejména platnost smlouvy o dílo, na jejíž formě a obsahu nemohl provedený záznam v katastru nemovitostí nic změnit. Navíc záznam lze provést ex offo, bez návrhu, toliko na základě předložených listin a nejedná se o rozhodnutí konstitutivní povahy; tedy už ze své povahy se toto rozhodnutí nemohlo postavení, práv a povinností stěžovatelky nijak dotknout. Na základě toho tato osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou projednávané věci je otázka opravy chyby v katastrálním operátu, které se stěžovatelka neúspěšně domáhala s tím, že došlo k nesprávnému zápisu vlastnického práva společnosti VEZ, s. r. o. k rozestavěné budově. V kasační stížnosti přitom poukázala na to, že jmenovaná společnost podala návrh na zápis svého vlastnického práva k rozestavěné budově formou vkladu, což není možné, a proto katastrální úřad pochybil, pokud na základě tohoto návrhu zápis provedl.

V tomto směru je nutno předeslat, že předmětem evidence v katastru nemovitostí jsou mj. i rozestavěné budovy, přičemž zápis věcných práv k těmto budovám je prováděn formou záznamu. Jedná se o jeden z druhů zápisu do katastru nemovitostí, jimiž se dle ustanovení § 1 odst. 3 zákona o zápisech rozumí vklad, záznam, poznámka nebo jejich výmaz. Každý z uvedených druhů zápisu má svůj smysl a účel, s nímž jsou spojená určitá specifika, která je třeba respektovat a odlišovat tak zápis prováděný vkladem, záznamem či poznámkou.

Primárně se provádí zápisy věcných práv do katastru nemovitostí formou vkladu nebo výmazu vkladu práva, pokud zákon o zápisech nestanoví jinak (viz § 2 odst. 1 citovaného zákona).

Záznamem se do katastru nemovitostí zapisují vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem, která vznikla, změnila se nebo zanikla ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příklepem licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním. Tato práva se zapisují záznamem na základě listin vyhotovených státními orgány a jiných listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy (viz § 7 odst. 1 zákona o zápisech).

Katastrální úřad zapíše záznamem tato práva na základě shora uvedených listin předložených příslušnými státními orgány přímo k zápisu do katastru nebo přiložených k ohlášení vlastníka či jiného oprávněného. Listinou, na základě které může být proveden zápis záznamu do katastru nemovitostí a která potvrzuje příslušné právní vztahy, se přitom rozumí i smlouva či dohoda, jejíž právní účinností dochází podle zvláštního předpisu ke vzniku, změně nebo zániku práva k nemovitosti. Tak tomu bylo v posuzovaném případě, kdy touto listinou byla výše uvedená smlouva o dílo uzavřená mezi stěžovatelkou a společností VEZ, s. r. o.; obsah této smlouvy byl z hlediska určení vzniku vlastnického práva k předmětné rozestavěné budově klíčový a katastrálním úřadem provedený záznam pouze odrážel již takto vzniklý právní vztah.

Jinými slovy pokud z ustanovení čl. VII. uvedené smlouvy o dílo bylo zřejmé, že vlastníkem díla a všech jeho částí i po dobu jeho výstavby je objednatel, tj. VEZ, s. r. o., nelze následné zapsání záznamu vlastnického práva jmenované společnosti úspěšně zpochybňovat pomocí institutu opravy chyby v katastrálním operátu.

Je sice pravdou, že společnost VEZ, s. r. o. své podání, kterým se domáhala zápisu vlastnického práva, formálně označila jako návrh na vklad. Jednalo-li se však o zápis vlastnického práva k rozestavěné budově, který se provádí formou záznamu, nikoli formou vkladu, postupoval katastrální úřad správně, pokud si předmětné podání vyhodnotil podle obsahu a provedl zápis vlastnického práva formou záznamu. Materiálně se totiž nepochybně jednalo o ohlášení vlastníka doložené smlouvou o dílo, jakožto listinou osvědčující právní skutečnost, která je předmětem zápisu do katastru nemovitostí.

Celá procedura provedení záznamu je navíc formou činnosti, kterou katastrální úřad provádí z úřední činnosti (ex offo), jak správně poznamenala ve svém vyjádření ke kasační stížnosti společnost DOVER, spol. s r. o. Dostačujícím podnětem k tomuto postupu tedy bylo podání společnosti VEZ, s. r. o. doložené smlouvou o dílo a nesprávné formální označení tohoto podání na tom nemůže nic změnit. Nehledě na obecnou povinnost správních orgánů posuzovat každé podání

podle jeho skutečného obsahu; tato je upravena v novém správním řádu (§ 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) a byla též upravena ve starém správním řádu (§ 19 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb.) použitelném pro právě posuzovanou věc.

Smyslem ustanovení, dle kterého se podání posuzuje podle jeho obsahu, je především to, aby účastník řízení neutrpěl újmu v důsledku jen nesprávného (nepřesného) označení podání; k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49, publikovaný pod č. 1746/2009 Sb. NSS, dostupný též z www.nssoud.cz, stejně jako další citovaná rozhodnutí zdejšího soudu. Tento rozsudek potvrdil zásadu, že podání je nutno vždy posuzovat podle jeho skutečného obsahu (k čemu směřuje), nikoliv formálního označení. Vedle uvedených ustanovení správního řádu přitom zmínil i to, že: „*adresáti veřejných subjektivních práv a povinností v oblasti veřejné správy jsou v převážné většině právní laici, na nichž nelze vyžadovat, aby své žádosti formulovali zcela pregnantně a pojmenovávali věci přesnými zákonnými termíny, případně dokonce citovali v žádostech přesná zákonná ustanovení.*“

U vkladového řízení se v § 3 odst. 2 zákona o zápisech výslovně uvádí, že na řízení o povolení vkladu se vztahuje zákon o správním řízení, pokud tento zákon nestanoví jinak; u záznamu sice obdobná zmínka chybí a citovaný zákon v § 8 pouze stručně popisuje postup provedení či neprovedení záznamu. Provedení záznamu lze tedy vnímat jako jakousi jinou formu činnosti katastrálních úřadů, nicméně i na ni lze v tomto případě analogicky vztáhnout shora uvedená ustanovení správního řádu, byť je zřejmé, že „výsledkem“ postupu podle § 8 zákona o zápisech nemá být formální pozitivní nebo negativní akt; k tomu blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, publikované pod č. 2206/2011 Sb. NSS, podle kterého se jedná buď o: „*faktický úkon spočívající v provedení záznamu do státem vedené evidence, anebo faktický úkon, jenž je kombinací nečinnosti (neprovedení záznamu) a činnosti (vrácení listiny, která měla být podkladem provedení záznamu, tomu, kdo ji vyhotovil, případně doplněné nad rámec výslovných zákonných požadavků oznámením o tom, že příslušný orgán záznam neprovede a z jakých důvodů). Úkon, ať již pozitivní (provedení záznamu) či negativní (neprovedení záznamu), podle § 7 a 8 zákona o zápisech tedy podle všeho má povahu tzv. jiného úkonu podle § 158 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.*“

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že Katastrální úřad Brno - město postupoval správně, pokud podání společnosti VEZ, s. r. o. posoudil podle jeho obsahu a následně provedl zápis záznamu vlastnického práva této společnosti k předmětné rozestavěné budově.

Ohledně stěžovatelkou tvrzeného poškození jejích práv pak Nejvyšší správní soud připomíná, že právní účinky záznamu mají deklaratorní povahu, tj. záznam pouze osvědčuje existenci již dříve vzniklého, změněného, popř. zaniklého vztahu, a

tudíž se provedený záznam nemohl práv stěžovatelky nikterak dotknout. Tím, co bylo z hlediska práv stěžovatelky stěžejní, byla především smlouva o dílo uzavřená se společností VEZ, s. r. o., která v čl. VII. jednoznačně vymezila, kdo je vlastníkem díla a všech jeho částí i po dobu výstavby.

Stěžovatelka v tomto směru tedy vychází z mylné představy, že zápisem záznamu vlastnického práva společnosti VEZ, s. r. o., resp. opravou tohoto zápisu jako chybného, kterého se neúspěšně domáhala, mohou být změněny či nově založeny právní vztahy k nemovitostem evidovaným v katastru nemovitostí. Tak tomu ovšem není; opravou chyby v katastrálním operátu dojde jen k (dodatečnému) nahrazení chybného, v rozporu se skutečností jsoucího, údaje v katastrálním operátu údajem správným, který je v souladu se skutečností. Opravou chyby v katastrálním operátu má být dosaženo pouze souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Mění se tedy údaje evidované v katastru nemovitostí, aniž by se tak však mohlo založit či pozbýt vlastnické či jiné právo k nemovitosti (§ 5 odst. 7 katastrálního zákona).

V rámci řízení o opravě chyby v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona proto katastrální úřady nemohou odstraňovat spory týkající se vlastnického práva, což opakovaně potvrdil ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 As 4/2011 - 334).

Řešení sporů o existenci nebo obsah vlastnického práva či jiného věcného práva k nemovitosti náleží do kompetence obecného soudu, který o něm rozhodne v občanském soudním řízení. Ostatně v daném případě k tomu také došlo, přičemž stěžovatelkou podaná určovací žaloba byla zamítnuta, jak již bylo uvedeno výše.

Ve světle všech těchto skutečností Nejvyšší správní soud shledal podanou kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, žádné náklady v tomto řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stejně tak rozhodl i ve vztahu k oběma osobám zúčastněným na řízení, neboť tyto mají v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které by jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil; případně jim soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších

nákladů řízení. V daném případě však žádná z uvedených situací, v souvislosti s níž by osobám zúčastněným na řízení vznikly náklady, nenastala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu